

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 368/2020-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. augusta 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Martinou Kožárovou Jenčovou, Slovenská 69, Prešov, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 169/1997 a v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 144/2013, rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 Co 175/2014 z 12. novembra 2015, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 Co 136/2017 zo 14. decembra 2017, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. decembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 169/97 a v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 144/2013, rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 175/2014 z 12. novembra 2015, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 136/2017 zo 14. decembra 2017, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v procesnej pozícii žalovaného stranou sporu, ktorého predmetom bolo zaplatenie peňažnej sumy 610 000 Sk s 22 % ročným úrokom z omeškania od 1. mája 1995. Konanie bolo vedené pod sp. zn. 12 C 169/1997. Podaním zo 7. decembra 2012 sa žalobca v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 169/1997 domáhal, aby okresný súd rozhodol o úrokoch z omeškania zo sumy 2 658,15 € za čas od 1. júla 1995 do zaplatenia, keďže o nich nebolo v tomto konaní rozhodnuté. Okresný súd vyhodnotil predmetné podanie žalobcu ako návrh na doplnenie rozsudku č. k. 12 C 169/1997-117 z 2. februára 2010 a návrh v časti príslušenstva pohľadávky zo sumy 2 658,15 € za čas od 1. júla 1995 do zaplatenia vylúčil uznesením na samostatné konanie. Konanie o zaplatenie príslušenstva bolo vedené pod sp. zn. 12 C 144/2013.

3. Na pojednávaní konanom 4. marca 2014 právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že na podanom návrhu žalobca trvá a navrhuje, aby okresný súd rozhodol o príslušenstve, t. j. úroku z omeškania zo sumy 2 658,15 € od 1. júla 1995 do zaplatenia, t. j.

do 22. novembra 2010, a náhrade trov konania. Okresný súd pri vykonávaní dokazovania oboznámením obsahu spisov vedených pod sp. zn. 12 C 169/1997 a sp. zn. 12 C 144/2013 oboznámil strany sporu aj s vyúčtovaním finančných prostriedkov súdneho exekútora JUDr. Jána Ferka, ktorý vymohol istinu pohľadávky 2 658,15 €, ktorá bola pripísaná na účet manželky žalobcu 22. novembra 2010. Rozsudkom z 25. marca 2014 okresný súd takto rozhodol:

„Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 22 % ročne zo sumy 2.658,15 EUR od 01.07.1995 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia,

žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu náhradu trov konania vo výške 100 % účelne vynaložených trov žalobcu. Konkrétnu výšku náhrady trov konania vyčíslil súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

4. Proti predmetnému rozsudku podal sťažovateľ v celom rozsahu odvolanie, ktoré v časti smerujúcej proti výroku o trovách konania odôvodnil aj tým, že procesným pochybením súdov, t. j. že opomenuli rozhodnúť o príslušenstve, sa stalo to, že úrok z omeškania niekoľkonásobne prevyšuje samotnú istinu, a zároveň žiadal, aby súd pri rozhodovaní o trovách konania bral tieto skutočnosti do úvahy a pri aplikácii vtedy platného § 150 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu konania.

5. Krajský súd rozsudok okresného súdu č. k. 12 C 144/2013-27 z 25. marca 2014 potvrdil a stotožnil sa s jeho odôvodnením.

6. Sťažovateľ zastáva názor, že krajský súd pri rozhodovaní o jeho odvolaní „v rámci ktorého preskúmal aj konanie, ktoré rozhodnutiu súdu prvej inštancie predchádzalo, mal zistiť, že výrok rozsudku súdu prvej inštancie je vzhľadom na vykonané dokazovanie, t. j. na skutkové okolnosti, zmätočný“, pretože okresný súd priznal žalobcovi viac, ako skutočne svojim žalobným návrhom žiadal, a to bez toho, aby rozhodol o pripustení zmeny petitu. Sťažovateľ sa nestotožňuje s názorom vysloveným krajským súdom, že mu nič nebránilo splniť si svoju povinnosť a pohľadávku uhradiť včas na základe právoplatného

rozsudku. V tejto súvislosti sťažovateľ uvádza, že pre účastníka konania je záväzný výrok právoplatného rozsudku a ak v rozsudku výrok o príslušenstve absentuje, nemôže byť pre účastníka záväzný. Sťažovateľ je ten mienky, že *„práve procesným pochybením súdov v pôvodnom konaní sa stalo, že bola nielen žalobcovi, ale aj žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom (keďže žalovaný de facto nemohol proti rozhodnutiu o príslušenstve podať odvolanie) ako aj to, že úrok z omeškania prevyšuje istinu. Zároveň bol porušený aj princíp právnej istoty“*.

7. Sťažovateľ okresnému súdu vytyka, že v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 169/1997 opomenul rozhodnúť o príslušenstve pohľadávky, čím spôsobil nielen bezdôvodné znásobenie príslušenstva na ťarchu sťažovateľa, ale aj neprimerané predĺženie celého procesu o približne 10 rokov, ktoré sa premietlo do nového konania vedeného pod sp. zn. 14 C 144/2013. Zároveň okresný súd pochybil tým, že prerokoval návrh žalobcu týkajúci sa príslušenstva pohľadávky napriek tomu, že prerokovaniu bránila prekážka rozhodnutej veci, keďže pre prípad nevyčerpania celého predmetu konania je na mieste odvolanie a jeho nevyužitie založilo podľa sťažovateľa prekážku *res iudicata*. V nadväznosti na uvedené námietky sťažovateľ podrobuje kritike postup krajského súdu, ktorý v rámci odvolacieho konania namietané pochybenia okresného súdu nezistil, hoci v odôvodnení rozsudku č. k. 5 Co 136/2017-133 zo 14. decembra 2017 konštatoval, že *„pokiaľ súdy o nároku žalobcu nerozhodli v pôvodnom konaní, pochybili“*.

8. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Okresného súdu Prešov v konaní pod sp. zn. 12C/144/2013, postupom Krajského súdu v Prešove v konaní pod sp. zn. 5Co/175/2014 ako aj jeho rozsudkom sp. zn. 5Co/175/2014-66 zo dňa 12.11.2015, postupom Okresného súdu Prešov v konaní pod sp. zn. 12C/169/97, postupom Krajského súdu v Prešove v konaní sp. zn. 5Co/136/2017 ako aj jeho rozsudkom sp. zn. 5Co/136/2017-133 zo dňa 14.12.2017 porušené boli.

Sťažovateľovi priznáva finančné zadostučinenie v sume 5.000 EUR, ktoré mu je povinný zaplatiť Okresný súd Prešov a v sume 5.000 EUR, ktoré mu je povinný zaplatiť Krajský súd v Prešove do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 346,26 Eur na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Relevantná právna úprava

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 169/1997 a v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 144/2013 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 175/2014 a v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 136/2017

15. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo

vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

16. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa v konaní pred ústavným súdom poskytuje len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci ešte trvalo (napr. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05, IV. ÚS 637/2013, II. ÚS 518/2014). Ak v čase, keď bola ústavná sťažnosť doručená ústavnému súdu, už k porušovaniu označeného základného práva nedochádzalo, ústavný súd ústavnú sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06, III. ÚS 462/2017). Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je totiž odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESĽP (Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie ESĽP z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05; Obluk proti Slovenskej republike, rozsudok z ESĽP z 20. 6. 2006, č. 69484/01, body 62 a 63).

17. Požiadavka, podľa ktorej ústavná sťažnosť musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa vychádza z toho, že ústavná sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

18. Reflektujúc uvedené východiská svojej doterajšej judikatúry, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť, ktorou namieta postup okresného súdu a krajského súdu v napadnutých konaniach v čase, keď boli napadnuté konania právoplatne skončené. Ústavný súd zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie sp. zn. 12 C 169/1997 z 2. februára 2010 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu sp. zn. 5 Co 122/2010 z 19. apríla 2011 nadobudol v merite veci právoplatnosť 7. júna 2011 a toto konanie bolo ako celok právoplatne skončené 17. decembra 2012. Konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 12 C 144/2013 bolo v merite veci právoplatne skončené rozsudkom súdu prvej inštancie sp. zn. 12 C 144/2013 z 25. marca 2014, ktorý v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 136/2017 zo 14. decembra 2017 nadobudol právoplatnosť 7. februára 2018. Z logiky veci vyplýva, že ešte predtým muselo byť právoplatne skončené aj odvolacie konanie vedené na krajskom súde pod sp. zn. 5 Co 175/2014, ktorého rozsudok z 12. novembra 2015 bol zrušený uznesením dovolacieho súdu sp. zn. 6 Cdo 178/2016 z 31. júla 2017. Z uvedeného zistenia vyplýva, že v čase podania ústavnej sťažnosti sťažovateľom (11. decembra 2019) bola právna neistota sťažovateľa už nepochybne odstránená. Toto konštatovanie je súladné s konštantnou a jednoznačnou judikatúrou ústavného súdu, v zmysle ktorej opodstatnená je ústavná sťažnosť na prietahy v konaní pred súdom adresovaná ústavnému súdu len potiaľ, pokiaľ sťažovateľ nedisponuje právoplatným a doručeným rozhodnutím vzídeným z konania, ktorého sa namietané prietahy týkajú. Ústavný súd nemá dôvod sa od tejto rokmi potvrdzovanej judikatúry ústavného súdu odkloniť.

19. Z dôvodu, že v čase, keď ústavná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože napadnuté konania boli právoplatne skončené, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

III.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 169/1997 a v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 144/2013 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 175/2014 z 12. novembra 2015, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

20. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd uznesením sp. zn. IV. ÚS 49/2019 z 31. januára 2019 odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa z 31. marca 2018, ktorou sa domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy okrem iného aj postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 169/1997 a v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 144/2013 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 175/2014 z 12. novembra 2015. Vo vzťahu k napadnutému postupu okresného súdu v označených konaniach ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie, uplatňujúc princíp subsidiarity, z ktorého vyplýva, že ústavný súd nemá právomoc preskúmať postup okresného súdu v označených konaniach, pretože tento preskúmal krajský súd, ktorý rozhodol o odvolaniach sťažovateľa. Ústavná sťažnosť bola vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co 175/2014 z 12. novembra 2015 odmietnutá ako oneskorene podaná. Uvedený záver ústavný súd vyvodil zo svojich zistení, podľa ktorých sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co 175/2014 z 12. novembra 2015 dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol 31. júla 2017 a dovolacie rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 16. októbra 2017. Vzhľadom na zistenie ústavného súdu rozsudok krajského súdu z 12. novembra 2015 musel nadobudnúť právoplatnosť najneskoršie do 16. októbra 2017. Ústavný súd tak uzavrel, že pokiaľ sťažovateľ napadol predmetný rozsudok krajského súdu ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. marca 2018, bolo to zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty.

21. Z uvedeného zároveň vyplýva, že konanie vedené ústavným súdom pod sp. zn. IV. ÚS 49/2019 a konanie vedené ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 2255/2019 je charakteristické totožnosťou účastníkov konania a rovnako aj totožnosťou predmetu rozhodovania ústavného súdu, ktorým je porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1

ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 169/1997 a v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 144/2013 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 175/2014 z 12. novembra 2015. Touto ústavnou sťažnosťou síce sťažovateľ namieta aj porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, na tomto mieste je však potrebné poukázať na konštantnú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

22. Podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol (prekážka *res iudicata*), okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

23. Sťažovateľ sa teda domáha novou ústavnou sťažnosťou, aby ústavný súd o veci, o ktorej už raz právoplatne rozhodol, bez toho, aby sa zmenili podmienky konania, opätovne konal a rozhodol. Nedostatok právomoci ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti však nepredstavuje takú podmienku konania, ktorú možno dodatočne splniť v ďalšom návrhu, ktorým sa napáda totožné konanie, resp. postup toho istého orgánu verejnej moci, ktoré bolo napadnuté v predchádzajúcom návrhu, ktorý bol odmietnutý pre nedostatok právomoci ústavného súdu (vo vzťahu k okresnému súdu, pozn.). Obdobne je to aj v prípade, ak ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako podaná oneskorene (vo vzťahu ku krajskému súdu, pozn.), kde už z povahy veci nemôže ísť o takú podmienku konania, ktorú by bolo možné dodatočne splniť v prípadnom opätovnom návrhu na začatie konania. Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd dospel k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľa je v tejto časti neprípustná, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 136/2017 zo 14. decembra 2017

24. Ústavný súd posúdil včasnosť podania ústavnej sťažnosti aj proti napadnutému rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co 136/2017 zo 14. decembra 2017. Keďže uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 138/2018 z 18. septembra 2019, ktorým rozhodol o odmietnutí dovolania sťažovateľa proti predmetnému rozsudku, bolo sťažovateľovi doručené, ako sám uvádza, 11. októbra 2019, v súlade s § 124 poslednou vetou zákona o ústavnom súde považoval ústavný súd lehotu na podanie ústavnej sťažnosti (11. decembra 2019) vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co 136/2017 zo 14. decembra 2017 za zachovanú.

25. Napadnutému rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co 136/2017 zo 14. decembra 2017 sťažovateľ vytýka, že krajský súd v rámci odvolacieho konania pri prerokovaní odvolania proti rozsudku sp. zn. 12 C 144/2013 z 25. marca 2014 nezistil, že okresný súd pochybil, keď nepripustil zmenu petitu týkajúcu sa úrokov z omeškania a v tejto súvislosti priznal žalobcovi viac, ako žiadal.

26. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

27. Z napadnutého rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co 136/2017 zo 14. decembra 2017 vyplýva, že sťažovateľ síce podal proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie, no neuplatnil v ňom námietku týkajúcu sa nesprávnej formulácie výroku o povinnosti na zaplatenie príslušenstva pohľadávky, konkrétne formulácie „do zaplatenia“, hoci

už medzičasom došlo k splneniu dlhu, čo vyplývalo z vykonaného dokazovania. Aj najvyšší súd v uznesení sp. zn. 6 Cdo 138/2018 z 18. septembra 2019, ktorým rozhodol o odmietnutí dovolania sťažovateľa proti predmetnému rozsudku, konštatuje, že táto námietka nebola zo strany sťažovateľa uplatnená v odvolacom konaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ale vzniesol ju až v dovolaní podanom proti rozsudku odvolacieho súdu sp. zn. 5 Co 136/2017 zo 14. decembra 2017.

28. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že hoci sťažovateľ formálne využil možnosť podania odvolania, z materiálneho hľadiska vzaté, uvedenú námietku do podaného odvolania nezahrnul. Tým je dané, že nevyužil účinný prostriedok nápravy porušenia práva v konaní vedenom všeobecnými súdmi, čo zakladá neprípustnosť tejto časti ústavnej sťažnosti. Zároveň je potrebné dodať, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti adresovanej ústavnému súdu ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že k nesplneniu podmienky využitia účinného právneho prostriedku ochrany práva došlo v jeho prípade z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Za daných okolností preto neprichádzal do úvahy postup ústavného súdu podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na uvedené ústavný súd námietku porušenia označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 136/2017 zo 14. decembra 2017 vyhodnotil podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú a z tohto dôvodu sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde pri jej predbežnom prerokovaní odmietol.

29. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa formulovanými v petite jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. augusta 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu